

Lovászpataka, 1902. augusztus 4. – Budapest, 1992. január 17.

Pékmester leszármazottja. A győri bencéseknel kezdte középiskoláját, majd Pápán érettségizett. Beiratkozott a Pázmány Péter Tudományegyetem Orvostudományi Karára, ahol 1929-ben kapott orvosi oklevelet. Végzése után a budapesti Urológiai Klinikán kapott állást; kezdetben tanársegéd, majd adjunktus, 1940-től egyetemi magántanár volt. 1941–1943 a klinika megbízott vezetője, majd a budapesti honvédkórház osztályvezető főorvosa. 1945-től az Urológiai Klinika igazgatója volt. Belépett a Nemzeti Parasztpártba, majd 1948 elején a Magyar Kommunista Pártba, később a Magyar Dolgozók Pártja tagja. Szakszervezeti tag, 1948. szeptembertől 1949. márciusig a Magyar Orvosok Szabad Szakszervezete elnöke, 1963 és 1975 között, majd 1980-tól 1985-ig az Orvos-, Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének elnöke, majd haláláig tiszteletbeli elnöke volt. A Magyar Tudományos Akadémiának 1949-től tagja. Két alkalommal – 1948-1950, 1953-1959 – a SOTE dékánja volt, 1951-ben Kossuth-díjat kapott. 1956. október 26. és november 3. között a Nagy Imre-kormány egészségügyi minisztere volt. 1963. február 24. és 1971. február 10. között országgyűlési képviselő volt, előbb a Hazafias Népfront budapesti listáján, majd Budapest 23. számú egyéni választókerületben jutott mandátumhoz. 1974-ben nyugállományba vonult.